

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stryczyńska

w sprawie z odwołania C. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bielsku-Białej
o prawo do rekompensaty,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 grudnia 2025 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 28 maja 2025 r., sygn. akt I USK 191/24,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 28 maja 2025 r. Sąd Najwyższy, w sprawie z odwołania C.N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Bielsku-Białej w przedmiocie prawa do rekompensaty, odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej ubezpieczonego C. N. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 27 listopada 2023 r.

Powyższe postanowienie zaskarżył pełnomocnik odwołującego się zażaleniem, zaskarżając w całości i zarzucając Sądowi Najwyższemu naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 4 k.p.c. w związku z przepisami prawa materialnego tj. przede wszystkim art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2024 r., poz. 1696 ze zm.), przez całkowicie dowolną i

sprzeczną z zasadami prawidłowości ocenę materiału dowodowego przejawiającą się w błędnym ustaleniu, że nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

W zażaleniu odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako niedopuszczalne podlegało odrzuceniu.

Katalog postanowień, które podlegają zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego jest zawarty w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. Wyliczenie to ma charakter zamknięty i wyczerpujący.

Postanowienie, które zostało zaskarżone przez ubezpieczonego, nie zostało wymienione w wyżej przytoczonych przepisach, co skutkuje uznaniem zażalenia za prawnie niedopuszczalne. Przypomnieć należy, że zarówno art. 394¹ § 1 k.p.c., jak i art. 394¹ § 1¹ k.p.c., dotyczą postanowień sądów pierwszej i drugiej instancji. Żadne natomiast postanowienie Sądu Najwyższego nie jest zaskarżalne, co wynika z ustrojowej pozycji Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 września 2020 r., V CO 96/20, LEX nr 3056625 oraz z 30 czerwca 2025 r., III CZ 102/25, LEX nr 3885752).

Nie można zatem skutecznie złożyć zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego wydane w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jest ono postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie kasacyjnej, brak zaś regulacji prawnej, która pozwalałaby na uchylenie czy ewentualnie zmianę takiego postanowienia na wniosek lub z urzędu (zob.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 listopada 2017 r., II UO 16/17, LEX nr 2427165; z 22 czerwca 2022 r., III CZ 170/22, LEX nr 3454262; z 24 stycznia 2023 r., III CZ 331/22, LEX nr 3509876).

Zażalenie wniesione na postanowienie Sądu Najwyższego odmawiające przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest więc niedopuszczalne i jako takie

podlega odrzuceniu. Niedopuszczalność zażalenia powoduje, że Sąd Najwyższy nie może objąć kontrolą zarzutów podnoszonych przez skarżącego.

Z przytoczonych względów, na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

[a.ł]